

Cinler hakkında

İzmir'den Hüseyin Görmenoğlu: “Cin nedir? Özellikleri nelerdir? Sorumlulukları var mıdır? Cinlerle görüşmek mümkün müdür? Cinlerle görüşmenin sakıncaları veya faydaları nelerdir? Cinlerin şerlerinden nasıl korunacağız?”

Cinler; hava, elektrik, ışık ve koku gibi vücudu görünmeyen, fakat varlığı hissedilebilen latîf ve rûhânî varlıklardır. Hazret-i Âdem (as) yaratılmadan önce yeryüzünün hâkimi ve sâkini cinlerdi. Yeryüzünü îmâr etmeye onlar vazîfeli idiler. Yeryüzünün halîfesi onlardı. Hazret-i Âdem (as) ile birlikte dünyada insanlık boy göstermeye başladıktan sonra hilâfet makamı insanlara geçti.

Cinler, insanlar gibi akıl, şuur ve irâde sahibidirler. Yaptıklarından sorumludurlar. İyileri olduğu gibi, kötülerini de vardır. Kâfirleri ve şerlileri bulunduğu gibi, Müslümanları ve hayırlıları da vardır. İnsanlar gibi iyilik ve kötülük yapmaya kâbiliyetleri vardır. Doğarlar, büyürler, evlenirler, çoğalırlar, yaşlanırlar ve ölürler. Peygamberlerin bir çoğu, cinlerle görüşmüşler ve cinlere de peygamberlik yapmışlardır. Kur'ân'da bir çok âyet insanlarla birlikte cinleri de hitap kapsamına alır. Kur'ân cinlerin de kitabı, Hazret-i Muhammed (asm) cinlerin de peygamberidir.

Cinlerle görüşmek mümkündür. Hayırlı işlerde cinlerin görüşlerinden, bilgilerinden ve güçlerinden faydalanılabilir. Şerli ve faydasız işler için ise cinlerle görüşmek sakıncalıdır, zararlıdır ve câiz değildir. Cinleri faydalı işlerde kullanmak ve güçlerinden faydalanmak mümkün iken, insanoğlunun cinleri kısmet bağlama, kısmet açma, karı-kocanın arasını açma, sihir ve büyü yapma, kehânette bulunma gibi zararlı, faydasız ve boş işlerde kullanmaya yeltenmesi cinler adına can sıkıcı, insanlık adına ise yüz kızartıcı günahlardandır. Böyle faydasız işlerde kullanılmaktan hoşlanmayan cinler, bir boşluğunu bulduğunda kendisini boş yere zevklerine boyun eğmeye zorlayan insana zarar verebilir. Yoksa cinlerin; Allah'a inanan, Allah'a sığınan, ibâdet yapan, başı her dara girdiğinde yalnız Allah'tan medet isteyen ve etrafına zarar vermeyen mâneviyâtı güçlü insanlara yaklaşması ve zarar vermesi söz konusu olmaz. Cinlere zarar vermek günahdır. Nitekim cinlerin bazen uysal ve zehirsiz ev yılanı sûretinde gözükmemekte olduğuna işâret eden Allah Resûlü (asm)

bunların yılan zannedilerek öldürülmesini yasaklamıştır.1 Cinler gaybı bilmezler.

İnsanın yeryüzünün halîfesi olduğunu, yani hükmünün ve emrinin her şeye geçtiğini, bütün herşeyin insanın emrine boyun eğdirildiğini îlan eden Kur'ân, Hazret-i Süleyman'ın (as) cinleri, kötü cinleri ve âsî şeytanları Allah'ın izniyle emri altına aldığını beyan eder.2 Kur'ân şöyle buyurur: “Cinlerden bir ifrit: ‘Sen daha makamından ayrılmadan ben onu sana getiririm’ dedi. ‘Hem buna gücüm yeter. Hem de güvenilir bir kimseyim. Hiçbir zarar vermeksizin onu sana getiririm.’ Semâvî kitapların hakikatlerini bilen bir âlim ise, ‘Sen daha gözünü açıp kapamadan ben onu sana getiririm’ dedi. Süleyman Belkıs'ın tahtını yanında hazır görünce, ‘Bu Rabb'immin bir lütfudur’ dedi.” (3)

Üstad Bedüzzaman Saîd Nursî Hazretleri, bu âyetten hareketle Hazret-i Süleyman'ın (as) cinleri, şeytanları ve kötü ruhları etkisi altına aldığını, şerlerini men edip faydalı işlerde çalıştırdığını nazara vererek; yeryüzünün insanlardan sonra şuur sahibi en mühim sâkinlerinin cinler olduğunu, cinlerin insana hizmetkâr olabileceğini, cinlerle temas etmenin mümkün olduğunu, şeytanların da düşmanlığı bırakmaya mecbur edilerek, ister istemez insanlığa hizmet ettirilebileceğini beyan eder. Saîd Nursî, kulluk vazîfesini unutmaması şartıyla insanlığın; gerek teknik olarak ses, görüntü ve madde nakliyle, gerekse cinleri, ifritleri ve âsî şeytanları emrine boyun eğdirmek sûretiyle yer yüzünün her tarafının her yerden görüldüğü ve her köşesinden bütün seslerin işitildiği bir “bahçeye” çevirmesinin mümkün olduğunu; böylece Hazret-i Süleyman'ın (as) ilmine ve irfânına vâris olduğunu gösterebileceğini kaydeder.

Bedüzzaman, bu âyetlerle Cenab-ı Hakk'ın, remiz üslubuyla insanlığa: “Ey İnsan! Bana itaat eden bir kuluma cinleri, şeytanları ve şerlilerini boyun eğdiriyorum. Siz de Benim emrime kulak verirsiniz, çok varlıklar, hattâ cinler ve şeytanlar dahi sizlere boyun eğebilirler, emrinize girebilirler” tarzında hitap ettiğini kaydeder ve insanlığın maddî-mânevî meraklarından doğan isprizma ve cinlerle haberleşme gibi olayların en nihâyet sınırını bu âyetlerin çizdiğini beyan eder.

Saîd Nursî, zamanımızdaki gibi kendisine “ölüler” nâmını veren cinlere, şeytanlara ve kötü ruhlara maskara ve oyuncak olmanın insanlığın “hilâfet” sıfatına yakışmadığını; Kur'ân'ın ise kendisine kulak verildiğinde, onları hem insanların emri altına almanın, hem de şerlerinden emîn olmanın yollarını gösterdiğini belirtir.4

Ne var ki beşeriyet hemen her faydalı ilmi zararda, kendi pis menfaatinde, çok özel aşağılık meraklarında ve sefîl zevklerinde kullandığı gibi; cinlere de maalesef hep şer ve faydasız işlerini gördürmek için ilgi duymuştur. Yemeğini pişiren ateşi, kin ve

adâvette kullanarak nice ocaklar söndüren insan; cinlerle haberleşme gibi, ispritizma gibi ilimleri de aynı savurganlık ve sefâletle hep birbirinin ayağına tuzak kurmak, hîle oyunları geliştirmek ve fitne ve fesat çıkarmak işlerinde kullanmıştır.

Oysa âyette de belirtildiği gibi, Allah Teâlâ dilemeden hiç kimse, hiç kimseye zarar ve ziyan verecek durumda değildir. Her şey Allah'ın izniyle, emriyle, dileğiyle ve kudretiyle vâki olmaktadır. Sihirbazların, büyücülerin, muskacıların ve cincilerin hiçbir oluşumda, hiçbir işte, hiçbir hâdisede Cenâb-ı Hakk'ın dileği dışında ne doğrudan, ne de dolaylı olarak hiçbir katkıları ve etkileri yoktur. Olduğu da görülmemiştir.

Kötü niyetli ve şerir insanların ve mahlûkların şerlerinden korunmak için; Peygamber Efendimiz'e (asm) yapılan bir sihir teşebbüsü üzerine nâzil olmuş bulunan "Kul eûzü bi Rabb'il Felak ve Nâs" sûrelerini okuyarak Cenâb-ı Hakk'a sığınmak inşaallah kâfi olur.

Dipnot:

1-Buhârî, 9/1360;

2-Bakınız: Sâd Sûresi, 38/38; Enbiyâ, Sûresi, 21/82;

3-Neml Sûresi, 27/39, 40;

4-Sözler, s. 233, 234.